

THE

LOBOTOMIST'S

a vívódó
asszony

WIFE

„Izgalmas történet
a félresikerült
jó szándékról.”

– Paulette Kennedy,
bestsellerszerző

fine
selection

SAMANTHA GREENE
WOODRUFF

SAMANTHA GREENE
WOODRUFF

THE
LOBOTOMIST'S
WIFE

a v í v ó d ó a s s z o n y

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

Férjemnek, aki amióta csak együtt vagyunk, mondogatja, hogy azt szeretné, ha boldog lennék,

és

anyámnak, aki mindig hitt benne, hogy lehet belőlem bármi (és sosem adta fel a reményt, hogy a „bármi” végül író lesz).

„Senki sem azért választja a gonoszt, mert gonosz. Csak összetéveszti a boldogsággal, a jóval, amit keres.”¹

– Mary Wollstonecraft

---

¹ Kamper Gergely fordítása.

Előszó

1952

MARGARET VÉGIGNÉZETT A NAPPALIJÁT MEGSZÁLLÓ barátai és szomszédai népes seregletén. Elég szép számban gyűltek össze az első bemutatójához, és Margaret tisztában volt vele, hogy e nyilvánvaló tény miatt jobban kellene lelkesülnie. De nem történt semmi. Próbált csevegni Mrs. Millhouse-zal, de csak arra tudott gondolni, vajon mennyire töremkedik ki a hasa kedvenc ruhája magasztott, szűk derékrésze fölött. Alig kapott levegőt. Talán jobban tette volna, ha az anyjára hallgat, és a Franktól kapott, diszkréten A-vonalú, kanárisárga midiruhát választja. Menjen Frank is a fenébe! Persze tudta, hogy a férje csak kedveskedni próbált. Örömet szerezni, hogy a felesége újra boldognak és szépnek érezhesse magát. Ő azonban inkább úgy érezte, mintha a férfi lemondott volna róla. Mindössze huszonhét éves, de Frank gondolatban már azok közé a nők közé sorolja, akiknek a ruhatára az előnytelen alakjuk elrejtéséről szól?

Irigykedve nézte, ahogyan Carolyn Carterson egy pink övvel hangsúlyozza ki keskeny derekát. Mindketten nyolc hete szültek. Carolyn mégis itt van, visszatért a terhesség előtti ruháihoz, dús,

vörösésbarna haja pedig csak úgy bongyorodik. Margaretnek meg az anyja segítségét kellett kérnie, hogy össze tudja cipzározni a ruháját. A haja pedig, ami egykor gyönyörű aranyszőke volt, és lágy, akár a selyembojtok a függönyük zsinórján, most fénytelen és rugalmatlan, még a loknik sem maradnak meg benne. A parányi Miriam Lewis kalapot is azzal a reménnyel tűzte fel, hogy egyrészt elfedje a széna-kazalt, másrészt elvonja a figyelmet nyúzott arcáról. Gyűlölt mostanság tükörbe nézni – megkerülhetetlen tény lett, hogy ragyogóan kék szeme, ami a terhesség előtt az egyik legvonzóbb jegye volt (és amit a mostani pávakék ruhája még jellegzetesen ki is emelt), fakó szürkévé vált. Azelőtt rózsás arca pedig, ami régebben mindig úgy festett, mintha átkorcsolyázta volna a délutánt, színtelen lett. Még a mai alkalomra választott élénkvoros rúzzsal együtt is kísértetiesen sápadtnak látszott. Nem úgy, mint Carolyn, aki ott állt a kávécsészéknél, könnyeden nevetgélt, és csak úgy sugárzott tetőtől talpig. Margaret úgy érezte, ő maga olyan, mint egy nehéz ködfelhő, ami szürkéségbe borítja a környezetét.

Az orra bizseregni kezdett, és könnyek szöktek a szemébe. Ne most! Ó, kérlek, ne most! Ökölbe szorította a kezét, amíg már érezte a körmei élet – a levágásukra is alig bírta rávenni magát, nem is beszélve arról, hogy felvigye rájuk az alkalomra választott piros lakkot. A tenyerébe karmolva igyekezett elterelni fájó gondolatait, és mind szélesebben mosolygott Mrs. Millhouse-ra. Itt most nincs helye búskomorságnak! A babára Margaret anyja vigyázott. A nagyobb gyerekek iskolában voltak. Eljött az ő ideje! Elkezdődhet élete következő fejezete, amikor újra több lehet, mint egyszerűen csak Frank felesége, vagy John, Maisy és William anyja!

Lucy vágott át a szobán, és pink ajkait fülig érő mosolyra húzva, megragadta Margaretet.

– Mrs. Millhouse, szörnyen sajnálom, de el kell rabolnom a vendéglátónkat egy pillanatra!

Örök hála neked, Lucy! A lány a bolti édességekkel megrakott tárolóasztal felé terelte Margaretet. Carolyn biztosan nem szorult volna rá, hogy üzletben vegye a nyalánkságokat. Régebben Margaret sem járt volna így: remekül sütött. De ez már a múlté, az alakjával együtt.

Megborzongott, amikor eszébe jutott az előző napi próbálkozása egy egyszerű vajas keksszel. Liszt mindenütt. A vaj nem akart krémersedni, aztán pedig, amikor végre a közepszerűre sikerült tészta bekerült a sütőbe, jött az a szag és a füst. Az anyja rázta fel.

– Maggie, édesem, szerintem itt az idő, hogy elkezd!

A legjobb barátnője, Lucy törte meg Margaret pillanatnyi bódulatát. A kandallópárkányon álló órára pillantott. A gyerekek hamarosan hazaérnek. Hogy röppenhetett így el az idő? Elbizonytalanodott, hogy képes lesz-e végigcsinálni a bemutatót. Miért akar-na bárki is figyelni rá?

Lucy mintegy megérezve barátnője tétovaságát, magához vette a szót:

– Hölgyeim, a vendéglátónk egy kis figyelmet kér! – mondta, és közben a kandalló előtti rögtönzött pulthoz terelte Margaretet.

Az asztalt a gyártó cég által biztosított fehér abrosszal takarták le, hogy jól érvényesüljenek a különböző célokra és eltérő méretekben készült termékek pasztellszínei. Egész szivárványt tett ki a skála. Amikor Margaret feliratkozott értékesítőnek, valóban lenyűgözőnek találta a forradalmi árucikkeket, de még annál is jobban kecsegtette az ígéret, hogy a partikkal nemcsak a saját háztartását, de a közösséget is szolgálhatja.

Aznap viszont, szemtől szemben állva a termet megtöltő, fesztelesen vidámnak tűnő nőkkel, már el sem tudta hinni, hogy ezt valaha

is jó ötletnek tartotta. Ő már nem tartozott közéjük. Nem volt többé az a jó ismerős, aki vigyáz a barátok gyerekeire, vagy hetente kártyázós teaesteket tart a barátnőknek. Margaretből a fura nő lett, aki egyik pillanatról a másikra megcsúnyult, és aki majdnem felgyújtotta a konyhát, amikor megpróbált kekszet sütni. *Talán jobb lett volna, ha az egész ház leég!* Nem. Nem igaz. Tudta, hogy ez nem igaz.

Összeszedte magát, és Carolynra nézett, aki tökéletes, pomponlányos mosollyal viszonzta a tekintetét. Margaret legszívesebben megfojtotta volna. Ehelyett viszont inkább egy bizonytalan „Hölgyeim, mindannyiuknak köszönöm, hogy eljöttek!” kezdéssel felülkerekedett a beszélgetés zaján. *Meg tudod csinálni! Meg kell csinálnod!*

– Azt hiszem, néhányan önök közül már nagyon is jól ismerik ezt a csodálatos termékcsaládot, a Tupperware-t. – Egy kínkeserves, széles műmosolyt prezentálva, felfelé fordított jobb tenyérrel végigmutatott az asztallap hosszán. – Tudom, hogy mindannyiunknak meg kell fontolnunk a kiadásainkat. Ígérem, nem az a célom, hogy bármit is eladjak! Ehelyett szeretnék inkább megosztani önökkel néhány példát arról, hogy a Tupperware milyen csodálatos módon segített jobb feleséggé és anyává válnom. – *Hazudsz!* – A Tupperware-ban tovább áll el az elkészített fogás! Az aznap esti sült mehet a másnap szendvicsbe, és a másnap délutáni raguba. Főzz egyszer, és csinálj belőle három étkezést! A sok elpazarolt étel most mind gondosan csomagolva, adagolva és tárolva egyszerre spórolja nekünk az időt, a pénzt és a helyet a hűtőben!

Margaret az ismerősök arcára kiülő baráti mosolyok láttán vissz térni érezte az erejét. Következett a bemutató. Szemléltette, hogy a főétkezésre készült egész pulykából visszamaradt hús miként tárolható el még napokig. Megkérte azt a néhány barátját, akik már használták a Tupperware-t – és ide tartozott Carolyn is –, hogy osszák

meg a tapasztalataikat. Még egyetlen utolsó terméket kellett bemutatnia, aztán nekiláthatott felírni a rendeléseket. Abban pedig, hogy sok lesz, biztos volt.

Margaret széles mosolyt küldött a vendégek felé.

– Végül, nem tudom megállni, hogy ne avassam be önöket egy csodálatos újításba. A sorozat egyik legfrissebb darabját még talán a rendszeres használók sem látták.

A nappalin keresztül átvágott a konyhába, és egy tányérszerű tehetővel lezárt kuglófot formázó műanyag dobozzal tért vissza.

– Ki ne kedvelné a formába öntött gyümölcszelét? Fantasztikusan látványos desszert, de ahhoz, hogy feltalald, megfelelő méretű tányérra van szükséged, amire kifordíthatod. Azután, tegyük fel, hogy nem fogy el mind. Mit tehetsz, hogy ne veszítse el a formáját? A Tupperware ezzel a tökéletes edénnyel mindkét problémát megoldotta! Egyszerűen megfordítjuk a formát, és a zselékoszorú pontosan a megfelelő helyre pottyan, a fedélre, amely tányérként is szolgál, és elég mutatós, hogy az asztalon akár a legszebb porcelánjaink mellé kerüljön!

Margaret boldogan mutatta be a formát, és amikor mindenki előtt magasba tartotta a pirossal, sárgával és narancsszínnel csíkozott, mesteri zselékoszorút, amit elszórtan mályvacukor-darabkák és égővörös koktélcseresznyék díszítettek, taps töltötte be a teret.

– Azután pedig, ha eljött az idő leszedni az asztalt, nem kell mást tenni, mint rápottyantani a formát a tányérra.

Felmarkolta a tárolóedényt, és a helyére akarta pattintani, de a forma túl ormótlan volt. Egy asztal kellett volna, a mögötte lévő viszont teljesen elfoglalták a Tupperware-termékek. Felemelte a térdét, hogy alátámassza a fedelet, és láttassa a mindennél fontosabb légmentes zár működését, de a rázáródó tető szusszanása helyett egy

reccsenést hallott. Az izmait megfeszítő mozdulat felszakította a túlságosan szoros ruhát, és az övrész fölött, a széthasadt varrás mentén kibuggyant a hája. Kétségbeesetten kapott oda, hogy eltakarja magát, akaratlanul is a melléhez csapva a zselékoszorút, ami azonnal szétkenődött, majd lecsusszant a lába elé a padlóra.

Margaret hallotta, hogy a jelenlévők egy emberként kapnak levegőért, aztán síri csend lett. Margaret térdre rogyott, és elkezdte kézzel kivakarni a tiritarka romokat a barna szőnyegből. *Nézd a bálkirálynőt, nem tud gondoskodni a gyerekeiről, nem fér bele rendszeren a ruhájába, még azt sem tudja bemutatni, hogyan kell használni egy nyamvadt műanyag edényt.* Margaret gombóccá görnyedt, eltakarta az arcát és befogta a fülét, amennyire csak tudta. Aztán elkapta a csendes zokogás.

Az agya egy hátsó zugában tudatosult, hogy Lucy összeterelte, majd kitessekelte a vendégeket. Érezte az anyja parfümjét, és néhány erős kart, amik felvitték az ágyába. Hallotta, hogy a gyerekei könyörögnek, mert látni akarták anyut, és azon fohászkodott, hogy senki ne engedjen nekik. Fohászkodott, hogy örökre elrejtőzhessen a takaró alatt. Mert ezek közül az emberek közül soha többé nem lenne képes eggyel sem szembenézni.

1. RÉSZ

RUTH: 1933–36

Első fejezet

RUTH A GRANDIÓZUS TÉGLAÉPÜLET FELÉ KÖZELEDETT, és lendületesen benyitott a díszes kovácsoltvas kapun. A családja nevét, amit szemmagasságban martak ki a fekete, szalagszerű vasívből, nem volt könnyű figyelmen kívül hagynia, de minden tőle telhetőt megtett, hogy ez sikerüljön. Ő, a maga részéről, ebben a kórházban csupán egyszerű alkalmazott volt.

A kapukon belül, az épület külső udvarán körös-körül fák nőttek. A leveleken épphogy megjelentek a vörös, a bíbor és az arany első árnyalatai. A következő pár hétben a hely nyárias kertből színpompás őszi menedékké változik majd, úgy fogadja az új pácienseket és a hozzátartozóikat. Jóllehet, az Emeraldine Kórház közintézmény New York kellős közepén, ám a család már a kezdet kezdetén gondoskodott róla, hogy más legyen, mint a hideg, sötét, állami ispotályok, ahol folyton pereg a vakolat, pislákol a világítás, és egymáshoz érnek az ágyak. Újat alkottak, olyan közkórházat az elmebetegeknek, ami a vidéki privát intézetekre jellemző ápolást és kényelmet nyújtja, emellett közvetlen kapcsolatban áll egy orvosi egyetemmel, és első osztályú kutatási infrastruktúrával bír.

Igazi csoda, hogy Ruth apja, Bernard Emeraldine, a nagy iparmágnás Thomas Emeraldine fia, éppolyan elhivatott volt az új kórházat illetően, mint Ruth. Valójában, bár a lány örökölte az apja érdeklődését a tudomány és a gyógyászat iránt, mégis ez volt ketőjük egyetlen közös nevezője. Alapvetően Bernard ötlete volt a kórház megalapítása, ahol társadalmi osztálytól függetlenül mindenkinek első osztályú kezelés jár. Ebből az okból döntött úgy, hogy az egymillió dolláros pénzügyi támogatást a New York-i Elmegógyintézet (új nevén Emeraldine) kapta, az impozáns Payne Whitney Pszichiátriai Klinika helyett, ahol Ruth bátyját, Harryt kezelték a világháború után.

Abban az időben Ruth annyira elkötelezetten ápolta a bátyját, hogy nem fordított sok figyelmet az apja kórházprojektjére. Nem mintha másra fordított volna, még a szüfrazsettmozgalmi munkájából is visszalépett – az apja nagy öröme. Sőt az akkori vőlegényével, Lawrence-szel is olyan rendszertelenül találkozgatott, hogy az végül feladta, és helyette egy Mount Holyoke-os osztálytársát vette feleségül, aki elérhetőbb volt.

A kórház csupán Harry elvesztése után vált Ruth küldetésévé. Amíg az anyja, Helen, Bernarddal együtt a megszokott módon gyászolta a fia elvesztését (látogatókat fogadott, és egy időre kivonult a hétköznapiakból), addig Ruth még a korábnál is jobban belevetette magát az elfoglaltságokba. A fájdalmát levezetendő, gondosan felügyelte, hogy a családja példa nélküli adománya egy elsőrangú kutatói és ápolási központ kialakítására fordítódjon, remélhetőleg megölvén más családokat a hozzátartozóik elvesztésének fájdalmától.

Visszatekintve, Rutht meglepte, amikor az apja beleegyezett, hogy közvetlenül Charles Hayden, az új intézeti vezető oldalán

dolgozzon. Mivel azonban sejtette apja mögöttes szándékát, hogy a beosztotti pozíció révén a következő udvarló felbukkanásáig lefoglalja a lányát, ezért Ruthnak első dolga volt nélkülözhetetlenné tennie magát. Most, több mint egy évtized elmúltával, igazgató-asszisztensként az idejét egyrészt a kórház napi működésének hatóságos felügyelete töltötte ki, másrészt nyomon követte a páciensek állapotának előrehaladását, sőt még a felvételi elbírálásokat is. Az Emeraldine Kórház az élete munkájává, vagy ennél is pontosabban, magává az életévé vált.

Harry halálával Ruthnak nem maradt más, csak a kórház. Utólag már világosan látta, hogy az odaadása sehogyan sem mentette volna meg a bátyját önmagától, de Ruth ennek tudatában sem változtatott volna azon, hogy az elvesztése után a kórháznak szentelje magát. Igen, harmincnégy éves volt, és kétségtelenül a vénlányság felé haladt. De ott volt neki a kórház! A betegek! És mindennap, amikor elindult felfelé az Első sugárúton, felderengett benne a remény, hogy ő valami többre rendeltetett. Megváltoztatni a végkimenetelt, ami a családokra vár, jöjjenek bárhonnán. Találni egy jobb kezelési módot, vagy akár gyógyírt a tébolyultaknak.

Ahogy séta közben maga mögött hagyta a vörös téglából rakott előcsarnokot a magas mennyezettel és a nagy, boltíves ablakokkal, majd végighaladt a hosszú folyosón, ahol a falakat csodálatos keleti szőnyegek borították és kristálycsillárok gondoskodtak a világtásról, büszkeség fogta el, hogy segített létrehozni ezt a helyet, ahol minden páciens a legmagasabb szintű ápolásban részesülhet. Meleg fapadlók, nyitott udvar és egy igazi, tánokra alkalmas bálterem. Az Emeraldine Kórház sokkal inkább érződött otthonnak, mintsem intézménynek, egy hely lett, ahol van esély a valódi gyógyulásra.

Ruth az irodájába lépve barna, krokodilbőr kezításkáját az ablaknál lévő pamlag mellé tette, tollas kalapját pedig a sárgaréz fogasra akasztotta.

Lesímította sötét haját, visszatúrt pár kiszabadult tincset szoros kontyába, és futó pillantást vetett a tükörbe. Az anyjától örökölt, feltűnően szép külseje révén az egyetemen kellemetlenül sok figyelmet kapott, ennek köszönhetően pedig utált a megjelenésével bajlódni. Mégis, mivel sok szempontból ő volt a kórház nagykövete, ügyelnie kellett a részletekre. Szerencsére az anyja ruhakészítője mindig gondoskodott arról, hogy lépést tartson a divattal.

Szokás szerint korán érkezett, így nyert időt, hogy körüljárhassa az osztályokat, mielőtt a napja hivatalosan is kezdetét venné. Pillantást sem vetve a naptár tartalmára vagy az íróasztalán tornyosuló aktákra, elindult elvégezni a munkája legkedvesebb részét. Jellemzően a legtávolabb eső részleggel indított, a folyamatos ápolást igénylők-nél. Az osztályon lévő nőket és férfiakat a kórház „életfogyosainak” tartották, akik az orvosok nagy részének, de még a saját családjuk szemében is menthetetlennek számítottak. Ruth mindazonáltal másként tekintett rájuk. Az elmebeteg bűnözők kivételével – akik a régi Octagon torony szomszédságában álló elzárt börtönkórházban kaptak helyet a Blackwell-szigeten (a Nellie Bly leleplező írása nyomán hírhedtté vált intézetben) – Ruthban mindenkire vonatkozóan élt remény. Bízott benne, hogy mindegyik férfi és nő kigyógyítható, legalábbis annyira, hogy újra biztonságosan élhessen otthon. Kivétel nélkül a lehető legátfogóbb kezelési tervre volt szükségük, forradalmian új gyógyszerekre humánus bánásmóddal párosítva.

Bármennyire is szeretne volna azonban, hogy az empátia és a friss levegő elegendő gyógyír legyenek, első kézből tapasztalhatta meg,

hogy a betegek gyötrelmeinek orvoslásához ez kevés. Harry annyit élvezhette a friss levegőt a Payne Whitney gondozóintézetben, amennyit csak akarta. Akkor úgy tűnt, megnyugvásra lelt a famunkában. Madárodúkat készített. Ruth a napjai egy részét mindig a bátyjára és az orvosaival való értekezésre szánta. Tisztában volt vele, hogy az ottaniak a lehető legtöbb együttérzéssel dolgoznak. Harryt mégsem térítette el eléggé egyik tényező sem attól, hogy csúszóhurkot készítsen magának a lepedőiből. Nem, Ruth tisztában volt vele, hogy a gyógyuláshoz ennél több kell. Minden napját kitöltő módon, fáradhatatlanul keresgélte a legjobbnak ígérkező módszereket.

Ruth szaporán lépdelve kevesebb mint két perc alatt az ápolási részleg belső udvarára ért. Bravúros sebesség, tekintve, hogy több-épületnyi távolságot tett meg. A rászorulók hálótermeit kereste fel elsőként. Az Emeraldine-on kívül nem sok kórház volt elég nagy az eltérő igényszintek kiszolgálásához. A tehetőseknek természetesen privát szobákat biztosítottak, azonban Ruth nagy büszkeségére még a legszegényebbekből is legfeljebb tizenhat főt szállásoltak el egy teremben, szemben más közkórházakkal, ahol az ágyak fal-tól falig sorakoztak.

A hálóterembe lépett. A bentlakók rikácsolása, danászása és hablatyolása közepette Ruth a saját gondolatait is alig hallotta. Kíváncsi volt, milyen fültépő zsvaj lehet azokban a másféle kórházakban! Önmagában már a zaj is képes bárkit megőrjíteni!

– Miss Emeraldine, látta már a papagájkámat?

Egy idősebb hölgy sietett felé, széles mosollyal mutogatva a vállára kötött párnahuzatot.

– Nézzenek oda! Még nem, Miss Nellie! Hogy hívják a kisleányt? – ment bele Ruth barátságosan a játékba, és közelebb tolta az arcát, hogy szemrevételezze a képzelt madarat.

– Legény? – Nellie felvihogott. – Legény! Ez egy női részleg! Gyagyás maga, vagy mi?

A nő vonásait váratlan düh rajzolta át. Hosszú körmeivel a látogatója arca felé kapott.

Ruth elhajolt Nellie lendülő keze elől, egy nővér és két ápoló pedig a segítségére sietett.

– Jól vagyok! – mondta határozottan, megragadva és szorosan a markába fogva Nellie kezét. – Nellie és én most egyszerűen megyünk, leülünk az ágyára, és megvárjuk, hogy odahozzák a kényszerzubbonyt, amiben Nellie egy kicsit majd lenyugodhat.

– A kényszerzubbonyt ne! Végez a papagájommal! Maga ringyó! Ruth, maga ringyó!

Nellie visított és csapkodott, amitől Ruth csak még jobban szorította a kezeit. A szoba többi lakója nevetésben és ujjongásban tört ki.

Ruth már rég rábeszélte Mr. Haydent az erőszakos elmebetegek megfékezéséhez használt kalitkászerű ágyak és fejszások leszájzó székkek kivezetésére. Az Emeraldine-ben a zabolázást igénylő eseteknél a szelídebb, kényszerzubbonyos megoldást alkalmazták.

– Nellie! – szólalt meg Ruth erőteljes, határozott hangon, még jobban leszorítva a nő vergődő karjait. – Oda fogjuk tenni a kiskedvencét az ágyra, a közvetlen közelébe. Ha képes fegyelmezni magát, amíg az ápolók visszaérnek a zubbannyal, akkor lehet, hogy nem is kell felvennie. Jelen helyzetben viszont kétségtelenül segítségre szorul. Hölgyek! – Szigorúan végignézett a szobában tartózkodó nőkön. – Mindannyiuknak vannak pillanatai, amikben csak segítséggel tudják visszafogni magukat, szóval javaslom, hogy viselkedjenek, és adjanak Miss Nellie-nek egy kis időt, hogy összeszedje magát!

Tizenöt perccel később, a már jóval higgadtabb Nellie-t a kényszerzubbony biztonságában tudva, Ruth felállt, szavatolta a nőnek,

hogy hamarosan kiengedik a zubbonyból, majd megfordult fehér-barna oxford cipője lapos sarkán, és folytatta a körútját. A karórájára pillantva csalódottan állapította meg, hogy csaknem kilencre jár, a színesre festett hálótermeket és a privát szobákban elhelyezett nőket már nem lesz ideje meglátogatni, ha még be akar nézni az előző este felvett új pácienshez. A Boweryről hozták be a zúzódásokkal borított, vérző arcú nőt. A bal szeme úgy bedagadt, hogy kinyitni sem volt képes. Az orvosi ellátást igénylők részlegére került volna, ha nem lármázik és dühöng.

– Legközelebb megölöm, még mielőtt hozzám ér! – sikoltozta vicsúva újra és újra, amikor a segédápolók behozták.

Ruth beleborzongott a gondolatba, hogy mi történhetett szerencsétlen asszonnyal.

Feltételezte, hogy az orvosok a hidroterápiás terembe tették, így közvetlenül oda tartott. A kádfürdő ugyan aligha volt a legmodernebbnek mondható, de Ruth úgy vélte, hogy a folyamatosan áramoltatott meleg víz az arsenáljuk egyik leghatékonyabb nyugtatóeszköze.

A teremben nyolc fémkád sorakozott, amikben első pillantásra csupán egy-egy gazdátlan fej lebegett. Nyaktól lefelé a nők testét teljes hosszában egy lecsukható fedlap takarta, arra tervezve, hogy megakadályozza az elmerülést vagy a csapdosást a vízben, ami lehetett extrém meleg, vagy akár áthatóan hideg is, attól függően, hogy sokkolással vagy nyugtatással kellett hatni a szervezetükre. Ruth érkezésekor egy ápolónő némi erőlevessel etette az előző este felvett beteget, aki nyugodtan támasztotta a hátát a kádnak.

– És, hogy van ma az új páciensünk? – érdeklődött Ruth a nővértől, baráti mosolyt küldve a vízben fekvő nő felé.

– Lecsillapodott, de most meg beszélni nem hajlandó!

A nővér bosszankodva ráncolta a homlokát.

– Isten hozta az Emeraldine Kórházban! – Ruth egy széket húzott a kád mellé. A nő félrefordította a tekintetét. – Gondolom, most rémült, de ígérem, hogy itt nincs mitől félnie. Csak segíteni szeretnénk. Rám nézne?

A nő alig észrevehetően felé fordította a fejét, Ruthnak pedig nem kis igyekezetébe került elrejtienie a döbbenetét. Ilyen közletről ráeszmélt, hogy az előtte ülő személy egyáltalán nem mondható nőnek, csupán egy lány, aki valószínűleg még tizenkettőnél sem több.

– Édesem, az én nevem Ruth Emeraldine, és a kórházigazgató aszisztense vagyok, azaz nem orvos, csak olyasvalaki, aki gondoskodni szeretne róla, hogy a doktorok és a nővérek a tőlük telhető legjobb módon segítsenek rajtad. Meg tudod mondani, hogy hívnak?

– Mary – felelte a lány szinte suttogva.

– Nos, Mary, tisztában vagy vele, hogy miért vagy itt?

A kislány bólintott.

– El is mondod?

– Mert megpróbáltam megölni *őt*. Ezúttal tényleg megpróbáltam!

– Kit próbáltál megölni? – érdeklődött Ruth nyugodt hangon, tudva, hogy ha a lány valóban gyilkosságra készült volna, akkor nem itt ülne a meleg kádban, hanem kint, azon a bizonyos szigeten folytatna egy nagyon másféle társalgást egy nagyon másféle felügyelővel. – Úgy tűnik, valaki nagyon csúnyán elbánt veled. Meg tudod mondani, ki volt az?

– Meghalt? Csak akkor mondhatom meg, ha már nem él!

– Édesem, nem mondtad el, kiről beszélsz, így attól tartok, nem tudok válaszolni arra, hogy az esetleges ismerősöd életben van-e vagy sem.

Mary arca Ruth szeme láttára szürkült el a félelemtől, és a szemei cikázva pásztázták végig a termet.

– Meg fog találni! El fog jönni értem! Azt mondta, ha bárkinek beszélek, megöl! Megöl, és a holttestemmel csinál majd azt, amit akar! Hiába ütöttem és karmoltam, és mondtam, hogy ez istentelenség, nem érdekelte! Csak tartotta rám a kést, és...

A lány szemmel láthatóan szégyenkezve fordította el a tekintetét.

– Semmi gond, nem tettél semmi rosszat! Nekem elmondhatod! Becsületszavamat adom!

Ruth előrenyúlt, és megsimogatta a lány fejét.

– Eldöntöttem, hogy amikor újra próbálkozik, megmutatom neki! Elvettem a kését, és a matracom alá dugtam. Amikor bűzölögve hazajött, és elkezdett tapogatni, rá akartam ijeszteni.

Mary megakadt, majd akárcsak előző este, újra sikoltozásban és zokogásban tört ki.

– Mary! – Ruth rendíthetetlen nyugalommal várt, amíg a lány túljut a rohamán. Sajnos ezt a fájdalmas történetet már túl sokszor, túl sok nő szájából hallotta az Emeraldine falai közt. Egy pillanat elteltével Mary a hidroterápia hatására lecsillapodott, Ruth pedig gyengéden tovább folytatta: – Küldhetünk oda rendőröket, hogy ők térítsék észhez. Az apád az?

– Az apám? – Mary értetlenül nézett. – Az apám meghalt.

– Akkor kivel élsz együtt, drága?

– Anyuval... és a bátyámmal.

– Vagy úgy. – Ruth ismét beszívta a levegőt, és tovább simogatta Mary fejét. – Ami történt, az nem a te hibád, hallod? – Óvatosan a keze közé vette a lány arcát, és maga felé fordította, hogy egyenesen a szemébe nézhessen. – Tudom, hogy rémült vagy, de nem

tettél semmi rosszat. Segítünk, hogy jobban legyél, és ígérem, hogy gondoskodunk a biztonságodról. A bátyád nem teheti be a lábát a kórházamba! Mostantól új lapot nyithatsz.

Mary ráemelte a kétkedő tekintetét. Elsírta magát és bólintott.

– Köszönöm – suttogta alig hallhatóan.

– Szereted a virágokat, Mary?

A lány fürkészően felnézett.

– Több kertünk is van. Csoda szépek. Ha nyugodt maradsz a kedvemért, amíg távol vagyok, később talán kimehetnénk, és megnézhetnénk párat a virágokból. Most mennem kell egy megbeszélés miatt, de a nővérek gondodat viselik, és figyelnek a biztonságodra is. Szót fogadsz nekik, amíg vissza nem jövök?

Mary tétován bólintott, Ruth pedig felkelt. Szíve szerint maradt volna, de tartott tőle, hogy az igazgató időközben megérkezett. Ruth ügyelt rá, hogy a nap menetrendjét illetően mindig teljesen felkészülten álljon az első reggeli találkozójuk elébe. A nővéreket még utasította, hogy Maryhez semmi esetre se engedjenek látogatót, illetve azonnal értesítsék őt, ha valaki a lányt keresné, utána pedig eliramodott az adminisztrációs részleg felé.

Az íróasztalához ülve Ruth figyelmét megragadta az új aktakupa, ami az anyja által kierőszakolt ólomüveg lámpa mellett hevert. Az orgonamintás üvegbúra hullámzó vonalai, kombinálva a halványzöld és lilás fénnel, némi nőiességet vittek a sötét fával lambériázott helyiségbe. Az irathalom tetején Hayden igazgató üzenete várta: *Interjú ma 10:00-kor*. Ruth felpattant, és nekiindult a folyosónak.

– Charles! – dugta be a fejét az igazgatói irodába. – Ha tudom, hogy ma korábban érkezik, későbbre tettem volna a napi körutamat!

– Jaj, Ruth! Ne bolondozzon, lett mára egy korai találkozóom. Igazából ennek az aktája van az íróasztalán. Sajnálom, hogy az utolsó

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

ú

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

pillanatban sózom önre, de az orvos csak ma tartózkodik a városban. Tegnap este az egyetem igazgatójával közösen találkoztunk vele. Érdekelne őket a neurológiai tanszék posztjára. Figyelemre méltó ember! Neurológus és gyakorló pszichiáter *egyszerre*, és szenvedélye a kutatás. Pontosan olyan, amilyen személyre az ön elmondása szerint szükségünk lenne! Azt akartam, hogy elsőként ön találkozzon vele, de az iskola az utolsó pillanatban áttette a vacsorát. Mivel élen jár az ilyesféle keresgélésben, ezért tettem róla, hogy ma alkalma nyíljon beszélni a doktorral.

– Hogyne! És köszönöm!

Ruth megtartotta az egyenletes, tárgyilagos hangnemet, bár szíve szerint megölelte volna a férfit, hálás köszönetképp a bele vetett bizalomért. Tisztában volt vele, hogy a családnevét figyelmen kívül hagyva, nőként kivételesen szerencsésnek érezheti magát a pozíciójában, és ugyanilyen kivételes a kollegiális tiszteletre kész férfi felletese is.

– Vessen egy pillantást az önéletrajzára! A yale-esektől kitűnő ajánlással jött el, és Európában is dolgozott együtt pár felettebb innovatív kutatóorvossal. Az egyetemet eléggé lenyűgözte.

– Nos, őket a legutóbbi három jelölt is lenyűgözte, pedig a bátyám tizenhárom évvel ezelőtti kezelőorvosai is haladóbb szelleműek voltak náluk.

Ruth húzott a csuklóján lévő keskeny karóra rugóján.

– Ön kemény kritikus, Miss Emeraldine! Viszont pontosan ettől tökéletes asszisztens! Csak szigorúan az elbeszélgetéseken! Elkelné nálunk a szemléletmódváltás! Találjon újító elméket és kezdeményezéseket! Tartozunk vele a betegeinknek!

Mr. Hayden öklével az impozáns faasztalra sújtott, és elmosolyodott, amitől őszülő bajsza kissé felfele kunkorodott, a szeme körül